

Pēc deviņām dienām rībēs zeme

Foto - E. Gabranovs

Bremžu pedāļa nav. Šonedēļ treniņus aizvadīja Rudīte Zelča no Aizpurves un Andrejs Klitončičs no Tilžas ar graciozajiem Amerikas rikšotājiem. "Bremžu mums nav," smēja sportisti.

Edgars Gabranovs

8.septembrī starta gongs atskanēs Valču dzirnavās Baltinavas pagastā, kur patiešām sāksies kaut kas grandiozs. Kā nu ne, ja atklās jaunizveidoto skrejceļu un norisināsies rikšotāju zirgu sacensības "Kotiņu kauss 2024". Zirgu sporta atbalstītājas Larisa Klitončička un Rudīte Zelča nešaubās, ka rībēs zeme un būs jūtams adrenalīns, turklāt bez maksas.

Jāpiebilst, ka ikvienam interesentam būs iespēja lūkoties spraugus rikšotāju braucienos, baudīt un iegādāties zemnieku saimniecības "Kotiņi" produkciju, kā arī citus mājražotāju gardumus. Neizpaliks arī citi pārsteigumi. R.Zelča, lūgta paskaidrot, ko nozīmē rikšošanas sacensības, atzina, ka tajās startē kopš 2018.gada: "Regulāri sacensības notiek Ludzas pusē – Pušmucovā, kā arī Gulbenes novada Velēnā. Zirdziņi ir iejūgti ļoti vieglos speciālos ratos uz divām riepām. Jaunizveidotais skrejceļš ļauj startēt vienlaikus sešiem sportistiem, un pat vairāk. Pēc parādes brauciena dosimies uz startu. Pamatbraucienā brauksim 1600 metrus. Garantēju, ka skatītājiem zeme rībēs zeme kājām un tā būs lieliska atpūtas diena ģimenēm." Viņai piekrīt L.Klitončička: "Vecākā paaudze, iespējams, vēl atceras Arvīdu Zelču, kurš rikoja

rikšošanas sacensības Lazdukalna pagastā. Kad tas bija? Patiešām neatceros, bet, šķiet, pirms vairāk nekā 20 gadiem. 8.septembrī uz starta līnijas izies rikšotāju šķirnes zirgi, kuri kopā ar saimniekiem demonstrēs ātrumu. Tas ir iespaidīgi. Pamatbraucienos, kas ir 1600 metru garumā, pārsvarā dosies četri zirgi. Jāpiebilst, ka derbijā (zirgu skriešanās sacikstes), ko atbalsta Latvijas Zirgaudzētāju biedrība, skries tikai četrus gadus veci zirgi. Plānots, ka šajā skrējienā vienlaikus skries seši zirgi. Vai tas līdzinās hipodromam? Jā, skatītāji varēs turēt ikškus par izvēlētajiem favorītiem. Skatītājiem interesantas būs arī bērnu sacensības, kad vienu apli skries ar ponijiem."

Lūgtas prognozēt, kas vinnēs z.s. "Kotiņi" sarūpēto kausu, Rudīte un Larisa atsmēja, ka to grūti izdarīt. Viņas uzsver, ka rikšotāju sacensībās skatītājiem ļauts izpaust savas emocijas pat ļoti skaļi, jo ātruma skrējienos tas netraucē. "Četrus pirmo braucienus sešas ātrākās ekipāžas startēs finālā. Es turēšu ikškus par Rudīti," piebilda L.Klitončička. Savukārt Andrejs Klitončičs, kurš sacensībās startēs ar Amerikas rikšotāju, spriežot, vai skrejceļā ievēros džentlmeņa stāju, atsmēja: "Dievs, dod man līdzī tikt." Viņš, kā arī dāmas, aicina ikvienu atbraukt uz rikšotāju zirgu sacensībām "Kotiņu kauss 2024", uzsverot, ka tas ir tā vērts: "Ļoti, ļoti ceram, ka Balvu novadā aizsāksim jaunu tradīciju, kas, pateicoties "Kotiņiem", katru gadu pulcēs ļoti daudz cilvēku."

Nākamajā
Radugumā

● **Kāpēc nenovērtē cita darbu?**
*Sabojā jauno pontonu, izņem
trošuāra plāksnes*

● **Vasaras noslēgums
ģimeniskā noskaņā**
Balvu ezera sporta festivāls

Balsošana turpinās

Atgādinām, ka Sabiedrības integrācijas fonds aicina ikvienu Latvijas iedzīvotāju līdz šī gada 9.septembrim vietnē Vietagimenei.lv izvērtēt pašvaldību sniegto atbalstu ģimenēm ar bērniem, balsojumā nosakot ģimenēm draudzīgāko pašvaldību Latvijā. Konkursa "Ģimenei draudzīgākā pašvaldība Latvijā 2024" balsojumā noskaidrotas iedzīvotāju līdz šim brīdim visvairāk atbalstītākās pašvaldības, tostarp Balvu. Balsojumā katrs iedzīvotājs var piedalīties tikai vienu reizi, novērtējot pašvaldību skalā no 1 līdz 5.

Uzticības tālrunis tēviem

Arī šogad, atzīmējot Tēva dienu, Bērnu aizsardzības centra Bērnu un pusaudžu uzticības tālrunis 116111 rīko kampaņu tēvu atbalstam

Īsziņas

"Uzticības tālrunis tēviem". Laikā no 2. līdz 8.septembrim tēvi tiek aicināti zvanīt speciālistiem un ekspertiem, lai kopīgi pārrunātu un saņemtu profesionālu atbalstu ar bērnu audzināšanu saistītos jautājumos.

Donoru dienas mūspusē

5.septembrī Valsts asins donoru centrs (VADC) organizēs izbraukumu uz Balviem, aicinot iedzīvotājus no plkst. 9.00 līdz 13.00 ziedot asinis Balvu Kultūras un atpūtas centra Ziemeļu zālē. Savukārt 6. septembrī VADC organizēs izbraukumu uz Baltinavu, aicinot iedzīvotājus no plkst. 9.00 līdz 12.00 ziedot asinis Baltinavas Kultūras namā.

Briežuciema pagasta svētki

Ziedi. Ziedi! Ziedēšana!

24.augustā Briežuciemā svinēja pagasta dienu, kuras laikā godināja mazus un lielus ciema iedzīvotājus, kuri snieguši savu artavu kopienas sabiedriskajā un kultūras dzīvē. Svētku laikā divu pagastu (Briežuciema un Lazdulejas iedzīvotāji) rīkoja svētkus pasaules skaistākajiem ziediem – bērniem. Pagasta dienas svinību apmeklētāji varēja apskatīt arī dārza velšu un ziedu izstādi, izbaudīt bērniem domātās aktivitātes, bet vakarā noskatīties svētku koncertu “Ziedi. Ziedi! Ziedēšana”.

Pagasta diena sākās ar kopīgiem spēkiem veidotu ziedu un dārza velšu izstādi, kurā aplūkojami briežuciemiešu izaudzētie labumi. “Svētku sagatavošanā gribējām iesaistīt pēc iespējas vairāk cilvēku, jo, arī aicinot uz mājas ballītēm, pirms tām taču gatavojamies,” sprieda Briežuciema tautas nama vadītāja Zita Mežale. Turpinājumā sanākušie godināja mūsu dzīves skaistākos ziedus – bērnus. Baltās zeķītes šoreiz pasniedza trim mazuļiem, bet Bērniņas svētku šūpolēs izšūpoja sešus Briežuciema un Lazdulejas mazos iedzīvotājus. Skaistus apsveikuma vārdus viņiem teica Baltinavas pagastu apvienības vadītāja Sarmīte Tabore. Savukārt vakarā svinīgajā koncertā apsveikumus saņēma pilngadību sasniegušie jaunieši, bet ar Kultūras pārvaldes Pateicībām un Andra Ločmeļa gatavotajām Laimes pogām, *piepogājot* cilvēkus pie pagasta, sumināja tos, kuri šogad svin apaļas jubilejas vai izcēlušies ar īpašu ieguldījumu pagasta sabiedriskajā un kultūras dzīvē. Īpaši pateicības vārdi šoreiz izskanēja Skaidrītei Pakalnītei, Anitai Pundurei un Inārai Circenei, kuras daudzus gadus pagasta ļaudis priecējušas ne tikai kā pašdarbnieces, bet bijušas arī sabiedriski aktīvas dažādos citos veidos. Svētki noslēdzās ar balli, kurā spēlēja muzikants Alvis Donskis no Malnavas.

Svētku dalībniece, Briežuciema iedzīvotāja, četru bērnu mamma Indra Ločmele pateicīga, ka pagasta diena bērniem, viņu vecākiem, vecvecākiem ir viena no retajām iespējām satīties un pabūt kopā. Viņa gandarīta, ka jaunākajai meitai, kura piedalījās Bērniņas svētkos, patika piedāvātās aktivitātes un rotaļas, bet it sevišķi pasaku tēli: “Vislielāko iespaidu uz viņu atstāja Balvu vilks, par ko meita runāja visvairāk,” piebilst četru bērnu mamma. Indra pateicīga, ka pagasta dienā bija padomāts par izklaidēm mazajiem ciema iedzīvotājiem, taču mūsdienu bērņus ir gūti pārsteigt ar atrakcijām: “Viņus vairāk iepriecināsiet, aizejot kopīgā pārgājienā un uzcepot desiņu uz ugunskura, nevis ar piepūšamajām atrakcijām.” Indra atklāj, ka nākamnedēļ ģimenē gaidāms vēl viens nozīmīgs notikums – dēls uzsāks mācības 1.klasē.

Arī Diāna Keiša no Lazdulejas, kura kopā ar piecgadīgo dēlu Rehanu Babaru un viņa jaunāko brālīti Usmanu pirmo reizi apmeklēja Bērniņas svētkus, ar tajos piedzīvoto ir apmierināta: “Bērni bija sajūsmā. Mums patika animācijas dzīvnieki – vilks, zaķis, lācis. Mani bērni īpaši gaidīja un beidzot ieraudzīja Balvu vilku. Rehans bija sajūsmā par visu. Patika arī Bites diskotēka, jo nedēļu iepriekš šo diskotēku apmeklējām arī mūsu pagastā.” Diāna, kura pirms sešiem gadiem no Lielbritānijas atgriezās Latvijā, apgalvo, ka savu lēmumu nav nožēlojusi: “Uzzinājusi, ka esmu stāvoklī, nolēmu braukt mājās, jo gribēju, lai mani bērni dzimst šeit, lai mācās latviešu valodu, lai vecmamma ir tepat tuvumā.” Diāna pārliecināta, ka īpaši lauku bērniem, šāda iespēja svētkos satikt vienaudžus un paspēlēties ar viņiem, ir ļoti svarīga. Viņa cer, ka šī tradīcija saglabāsies arī turpmāk.

dara savus darbus. Mūsdienās satīties nemaz nav tik vienkārši. Taču šoreiz sapulcējāmies gandrīz visi – vecmamma, māsa, brālis un citi radi. Visa ģimene bijām kopā. Neizpalika arī mājas ballīte.”

Izstādē “Ziedi. Ziedi! Ziedēšana”. Interesanti, ka visjaunākais izstādes dalībnieks Oliveris Ozols, kurš šogad svinēja Balto zeķīšu svētkus, kompozīcijā redzamos (foto) tomātus izaudzējis pats. Izrādās, kad vecāki sēja tomātus, Oliveris nejauši sēklu paciņu izbēris kastītē, kur tomāti, savā vaļā saauguši, augustā iepriecināja ar šādu ražu. Pavisam kopā izstādei pašu audzētos ziedus un dārzeņus atnesa 11 dalībnieki. Bet visvairāk dārza labumu piedāvāja Laima Ločmele, Inga Careva un Elita Bukša. “Paldies arī Marutai Daukstei, Mārītei Ločmelei, Inārai Circenei, Nadeždai Loginai, Birutai Pundurei, Marijai Deksei un Sandrai Circenei,” saka Zita Mežale.

Viens burkāns, divi burkāni, trīs burkāni. Bērniņas svētku vadītāja, Minnijas vecmāmiņa Daiga Lukjanova kopā ar savu komandu parūpējās, lai piedāvātās spēles būtu ne vien jautras, bet arī izzinošas. Piemēram, Zaķis ar burkānu palīdzību mācīja bērniem skaitīt.

Mamma un tētis – labākie padomdevēji. Indra Ločmele no sirds atbalstīja meitiņu Elīzu, palīdzot no burtiem salikt nākamā dalībnieka vārdu, kurš tiks pie izšūpošanas. Četru bērnu mamma apgalvo, ka jaunākajai atvasītei svētki ļoti patika: “Vislielāko iespaidu uz viņu atstāja Balvu vilks. Patika satikt citus bērņus, paspēlēties ar viņiem, tāpat arī šūpošanās. Šī bija viena no retajām iespējām satikt krustvecākus un pārējos radus, lai kopā pavadītu laiku. Kaut arī visi dzīvojam Briežuciemā, katrs

īstu mīlestību nevar sabojāt pat velns. Svinīgajā vakara pasākumā “Ziedi. Ziedi! Ziedēšana” svētku dalībnieki varēja noskatīties arī Briežuciema dramatiskā kolektīva “Sipiņi” iestudēto Tolivalda skeču “Kur valnam līta gryta, tur jys bobu syta”, kas arī bija veltīta mīlestībai, pierādot, ka šīs jūtas cilvēka sirdi silda jebkurā vecumā. Izrādē Reinis Apars (velns) centās palīdzēt sivedējai, kaimiņu bobai (Helēnai Ločmelei) sanaidot laimīgu laulātu pāri, kas gatavojas Zelta kāzām. Protams, nekas viņiem neizdevās, jo mīlestība pārvar visus šķēršļus.

Izšūpo dēlu. Diāna Keiša kopā ar vīru izpušķotajās šūpolēs kārtīgi izšūpoja savu vecāko dēlu Rehanu, lai aug liels, gudrs un stiprs. Savukārt viņa jaunākā brālīša Usmana kārta šūpoties pienāks tieši pēc gada, kad arī viņš kļūs par šo svētku galveno varoni.

Viena no komandas – didžejs Bite (Sandra Circene). Par to, lai bērniem un vecākiem ne mīkli nebūtu garlaicīgi, gādāja kultūras darbiniece Daigas Lukjanovas komanda, kuras dalībnieki iejutās bites, lāča, zaķa, bites un vilka tēlos.

Lappusi sagatavoja I.Tušinska, foto – no personīgā arhīva

Vaļasprieks

Patīk iemūžināt mirklus

Megija Kriviša

“Reizēm nesaprotu, kur cilvēki mani atrod. Neesmu sevi reklamējis, bet cilvēki raksta,” tā fotogrāfs un video filmētājs DĀVIS RAKSTIŅŠ prāto par to, ko dara prieka pēc. Šis nav vienīgais hobijs, ar ko aizraujas brīvajā laikā, vēl viņam patīk audzēt saulespuķes. Dāvis atklāj, ka šogad jau ir trešais gads, kopš tās audzē, turklāt izdodas noķert, nobildēt skaistus kadrus un priecēt citus.

Kā radās hobijs – fotografēšana?

– Fotografēšana mani aizrāva kopš brīža, kad to darīju ar telefonu. Patika iemūžināt dabu, dzīvniekus, ceļu, meža ainavas. Māsīca mudināja iegādāties kameru, taču sākumā domāju, vai tas ir nepieciešams. Tomēr vienā vasarā pirms 10 gadiem saņēmos un iegādājos savu pirmo kameru “NIKON D5200”. Šobrīd, atskatoties uz to laiku, domāju un brīnos, kā vispār varēju kāzas fotografēt. Tomēr man šķiet, ka šī kamera ir laba izvēle iesācējiem. Nopietnāk fotografēšanai pievērsos apmēram pirms 3-4 gadiem. Sākumā eksperimentēju, fotografējot dabas ainavas un zvaigžņotās debesis. Cilvēkus fotografēt izvairījos, jo biju pārāk kautrīgs, lai teiktu darīt tā, kā es to vēlos. Tagad mana pirmā kamera ir kā relikvija, kas atrodas plauktā.

Vai šobrīd, kad atskatāties uz pirmajiem veikumiem, nepārņem savādas sajūtas?

– Atkarīgs no konkrētas bildes. Iepriekš manā Instagram kontā bija krietni vairāk bilžu, bet tad uznāca sajūta, ka tās vairs nepatīk, tādēļ visas izdzēsu. Tās nebija sliktas bildes, bet šobrīd liekas, ka internetā 1/3 daļu tiešām neliktu. Godīgi sakot, neesmu bieži skatījis iepriekšējās bildes, taču var redzēt, ka sākumā esmu mēģinājis strādāt ar *photoshop* un veidot dažādus brīnumainus skatus. Reiz mani pārņēma šoks, kad iegādājoties jaunu kameru, izgāju ārā un varēju skaidri nobildēt mēnesi. Vēlāk nopirku arī statīvu, jo pirms tam kameru liku uz kāda koka bluķa vai mašīnas jumta.

Kur ieguvāt zināšanas par fotografēšanu?

– Ļoti ilgu laiku pavadīju “YouTube”, skatoties dažādus video. Tur mācījos, kā uzfilmēt maģiskus video, piemēram, iemūžināt zvaigžņu kustību. Lai radītu šādus video, nepieciešams ieguldīt daudz laika un pūļu – četras stundas darba var rezultēties tikai 20 sekunžu garā video. Manuprāt, visiespaidīgāk zvaigznes izskatās ziemā, taču bija problēma – bieži aizsvīda lēca. Meklēju risinājumus, internetā izlasīju, ka var izmantot plaukstu sildītājus.

Mēdz būt slikti komentāri zem bildēm, kas ievietotas internetā? Kā tos uztverat?

– Kritika ir nepieciešama, lai augtu un pilnveidotos. Protams, viss ir atkarīgs no tā, ko cilvēks komentē. Ja kāds raksta, ka viss ir slikti un neprotu fotografēt, lai paši mēģina darīt labāk. Taču, ja komentārā norāda uz kļūdu un pauž konstruktīvu kritiku, to uzklāsu un bieži vien piekrītu.

Kas sagādā vislielākās grūtības?

– Telpās vislielākās grūtības rada gaismas. Īpaši tas ir izaicinoši kāzās, kad naktī ir mičošana un muzikanti izmanto spilgtas un krāsainas gaismas – zilas, zaļas un sarkanas. Grūti iegūt labu fotoattēlu, tāpēc bieži vien vienīgais risinājums ir pārveidot bildi uz melnbaltu. Dažkārt mēdzu palūgt muzikantiem, lai izslēdz gaismas vai padara tās maksimāli gaišas pirmā valša laikā. Filmējot reizēm var sastapties ar problēmām, kā, piemēram, kadrā var ieraudzīt savu ēnu vai citus sīkumus. Protams, nepieciešama laba kamera un objektīvi, bet komfortablāka strādāšana ir labā apgaismojumā.

Cik jums šobrīd ir fotokameras?

– Pagājušajā gadā bija piecas kameras un aptuveni 10 objektīvi. Lai arī plauktā tās izskatījās labi un pats varēju priecāties, sapratu, ka tik daudz aprīkojuma nav nepieciešams. Tagad man ir trīs kameras. Reizēm nožēloju, ka pārdevu, jo šķiet, ka varbūt varētu noderēt. Uzskatu, ka divi fotoaparāti ir svarīgi, īpaši, ja jāfotografē kāzas. Nekad nevar zināt, kad tehnikai var rasties kādas problēmas. Būtu nepatīkami, ja no kabatas būtu jāizvelk “iPhone”, taču, par laimi, tā nav noticis.

Kādas fotogrāfijas pašam patīk visvairāk?

– Man ļoti patīk fotografēt dabu un dzīvniekus. Reizēm rodas vēlme iemūžināt kaut ko jaudīgāku, neparastāku un citādāku. Izbaudu nedabiskus skatus, piemēram, ziemeļblāzmu. Ar cilvēkiem ir citādāk – man gribas kaut ko nebijušu. Pārsvārā cilvēki grib, lai viņus bildē, bet sūdzas, ka nav skaistu vietu. Taču skaisti ir visur – mežā, plāvās, tīrumos. Idejas

Priecājas par saulespuķēm. Dāvis Rakstiņš uzskata, ka ir patīkami iepriecināt otru, noplūcot un uzdāvinot saulespuķes, tāpat vien, bez iemesla. Tikpat skaisti ir arī tajās bildēties: “Bija brīdis, kad gribējās īpašākas bildes. Ieraudzīju, ka kāds iesējis saulespuķes. Arī es izdomāju, ka tā būtu laba doma, jo tobrīd nekur citur tās nemanīju. Šī man ir kā tradīcija, jo šogad jau ir trešais gads, kopš tās audzēju. Varbūt nākotnē vēl varētu papildināt ar citiem ziediem.”

vienmēr var izdomāt un katru vietu papildināt ar atribūtiķu. Piemēram, reiz vienai draudzenei bija kāzu gadadiena, viņa vēlējas fotografēties līgavas kleitā Lubānas ezerā. Nu skaisti!

Vai pašam ir kāda amizanta ideja, ko vēlaties īstenot?

– Viena ideja, kas man šķiet aizraujoša, ir tāda, ka gribētu aizbraukt uz Norvēģijas augstākajiem kalniem, doties ekspedīcijā un bildēt arktiskos dzīvniekus. Esmu redzējis “Youtube”, kā viens vīrietis meklē sev draugus un ceļabiedrus. Piemēram, viņš ekspedīcijā pavada 50 dienas, bet tikai astotajā dienā ierauga polāro lapsu. Tikai nezinu, kā tādām notikumiem pats gatavotos un ko ņemt līdzi, bet tas šķiet unikāli. Visu dzīvi negribētu to darīt, bet vismaz vienu reizi pamēģināt gribētos gan. Šāds dzīvesveids, šķiet, patīktu, bet ir arī negatīvās puses – mašīna var saplīst, mitrums, slapjas drēbes. Tas ir līdzīgi hipsteriem, kuri iekāpj busiņā un ceļo pa pasauli.

Jums patīk fotografēties?

– Jā, patīk! Man bieži rodas idejas, kā gribētu, lai mani fotografē. Taču nav, kurš to izdara. Parasti izsaku savas vēlmes un idejas.

Kāda būtu trakākā ideja savai fotosesijai?

– Noteikti gaisā, jo man patīk augstums! Gribētu iziet kursus, lai varu lekt ar izpletņi un sajūst, kas ir brīvais kritiens.

Vai vēlaties pilnveidot savas prasmes?

– Jā, gribētu pilnveidot savas prasmes video filmēšanā, jo uzskatu, ka to darīt ir vieglāk – nofilmē un samontē. Ja varētu izvēlēties, filmētu un fotografētu tikai to, ko pats vēlos. Ar fotogrāfijām ir sarežģītāk, jo pēc tam visām bildēm jāiziet cauri un jāizšķiro. Piemēram, pēc kāzām ir ap 6000 bilžu! Kad fotografēju vairākus cilvēkus, ir daudz dublējošu kadru, jo cilvēki runā, aizver acis vai skatās citur. Labāk uztaisīt piecas bildes, no kurām viena būs laba. Protams, ir gadījumi, kad

paprasa kādu konkrētu bildi, kuru neesmu uztaisījis. Ir aptuveni 1000 bildes, bet vajag tieši to vienīgo. Nereti man pavaicā par konkrēto bildi, bet es atbildu, ka varu aizsūtīt, bet tajā bildē acis būs ciet vai mute vaļā.

Kas jūs iedvesmo?

– Lauki, daba, miers, vieta, kur esmu piedzimis, uzauzdis un dzīvoju vēl joprojām. Mēdzu aiziet pastaigās pa plāvām, ceļiem, tīrumiem. It īpaši pavasarī rodas iedvesma, kad viss sāk mosties, plaukt, putni čivina, dzestrais laiks un mīnus grādiņš vēl degunā kož. Rudenī ir citādāk – stārķi un dzērves jau ir prom, kāposti nolasīti, kartupeļi novākti, nav īsti, ko darīt. Pavasarī sniegs ir nokusis, pa ziemu esmu izgulējis un nāk jaunas idejas.

Kāds ir bijis rekords kā fotogrāfam?

– Vairāk skatos apjoma ziņā. Ja ir četras kāzas mēnesī, tad apjoms liels. Ja nedēļā ir divas fotosesijas, kristības un dzimšanas diena, tad tas nav tik daudz. Rekords apjoma ziņā – 5 kāzas, 2 dzimšanas dienas, 3 kristības. Ir jāsapņemas, lai uzreiz pieķertos klāt. Arī šobrīd liekas, ka darbi sakrājušies. Nezinu, kad naktīs gulēšu.

Ar kādiem interesantiem notikumiem esat saskāries, bildējot pasākumus?

– Reiz bija gadījums, kad bēgu no kāzu viesiem. Viņi bija kārtīgi iedzēruši un sākās kautiņš starp sievas un vīra radiem. Sēdēju malīnā un bildēju, tad pienāca pie manis un teica, ka pats dabūšu trūkties. Viņš man jautāja, ko es daru, un sapratu, ka man nav citu variantu. Likās, ka sasītis kameru un viss pazudis, tāpēc metos bēgt. Nogaidīju kādas 30 minūtes, kamēr viss norima un devos atpakaļ. Cilvēki bija pārdzērušies, vairs nesaprata, ko dara. Tagad atceroties liekas smieklīgi, bet tobrīd tā nešķita. Vēl bija gadījums, kad aizbraucu fotografēt kāzas Rīgā un priekšā man bija meitene no Žiguriem.

pele pakārās

“Mediju atbalsta
fonda ieguldījums no
Latvijas valsts
budžeta līdzekļiem”

MAF
Mediju atbalsta fonds

pat ģērētas kurmju ādiņas, skrējām uz skolām, bērni palīdzēja vākt makulatūru. Visu sūtījām projām, bet preti par tādu summu mums deva preces. Tajos laikos bija daudz kā tāda, kā nav tagad.

Piemēram?

– Ņemsim to pašu celtniecību. Lai tagad kāds uzņēmuma vadītājs uzceltu objektu, jāiziet konkurss uz projektēšanu, tad uz celtniecību, jāiesaista visi dienesti. Cik viņiem par to jāmaksā? Man nevajadzēja neko. Mūsu patērētāju kooperācijai bija savs projektēšanas institūts, kur jau bija izstrādāti dažādi projekti. Aizbrauc, izvēlies, kādu vajag, tad atbrauc pie Jāņa Dūdas, viņš piekrīt, aizbraucam uz ciema padomi, sarunājām, ko un kur celšim. Projekts bija viena diena, pie Dūdas – otra, izpildkomitejā – vēl viena. Tad jāsaskaņo dienesti, un varēja celt. Patērētājiem bija arī sava celtniecības organizācija Valmierā, bet tur bija jātiek rindā. Ja organizācijas priekšniekam vajadzēja importa kurtku, tad vajadzēja, ja sievai bija nepieciešami zābaki, tad bija. Nācās sagādāt. Savādāk tik ātri nenokārtosi. Bet ne jau par savu naudu visu gādāju – viņi par precī samaksāja.

Tirdzniecībā laikam visos laikos bijis jāmaksā runāt?

– Protams, ar cilvēkiem jāmaksā strādāt un jāatrod kompromiss, jo situācijas dažādas. Degunu pacēlis, neko neizdarīsi. Es nebiju stingra vadītāja. Pati tik strādājusi veikalā un to darbiņu zināju. Nu ko blāušu uz darbiniekiem? Pateicu draudzīgi, un izdarīja. Man prieks, ka izdevās pabeigt maizes kombināta celtniecību. Varējām apgādāt ar maizi rajonu, cepām paši savu konditoreju, salmiņus, bulciņas. Un pietika. Sirds sāpēja, ka to sūri grūti izcepto garšīgo maizīti izbaroja lopiem,

Spēcīga komanda. Marija Bite apliecina, ka visos laikos ikvienā kolektīvā svarīga ir komanda. Viņai tāda bija. Foto – no labās Aija, Fjodorova, Ēvalds Abdulajevs, Ilga Krampuža, Marija Bite, Jānis Trupovnieks, Ināra Dundure un Aina Grāvīte. “Jauni, gudri, spēcīgi – tādi bija mani pieci direktori un vietiece. Pateicoties viņiem, tajā laikā mums daudz ko izdevās paveikt,” pārliecināta bijusi rajona Patērētāju biedrības vadītāja.

jo kombikorma toreiz nebija. Un tad sākās kooperatoru laiki, kad uz tām pašām iekārtām ražoja precī un pārdeva par pavisam citām cenām. Pēdējā patērētāju kongresā Maskavā runāju no tās pašas tribīnes, no kuras savulaik uzstājās Staļins, un tad par šo visu stāstīju.

Ja tagad Jums jautātu, kādi tad bija tie 80.-90.gadi?

– Cilvēkiem klājās grūti, jo naidīja bija, bet nopirkt neko nevarēja. Visur rindas – rindā pieraksties, rindā stāvi. Lai nopirktu to pašu motociklu, gadiem vajadzēja krāt un nodot metāllūžņus, un tikai tad izpildkomiteja iedeva atļauju nopirkt

motociklu. Gribējās, protams, apģērbties un apauties, bet īsti nevarēja. Bet, ja runāju par sevi, joprojām brinos, kā visā tajā nabadzībā tik daudz ko Balvos dabūju gatavu.

Kā tagad paiet Jūsu dienas?

– Kamēr nebija veselības problēmu, vasarā rosījos pa dārzu, bet ziemā daudz lasu, sekoju līdzī notiekošajam. Saskatos raidījumus par politiku, tad asinsspiediens augšā un dusmiņas lielas. Vienmēr ar lielu interesi no sākuma līdz pat beigām izlasu visu žurnālu “Ir”. Tur ir pateikts viss. Pensija man maza, bet ar visu to var ļoti labi dzīvot un visu samaksāt. Man pietiek.

Aculiecinieka stāsts

Baiļu nebija. Bija tikai pārlicība

80.gadu vidū un beigās Latvijā jau bija jaušamas alkas pēc brīvas valsts. Starp laikrakstā “Vaduguns” lasāmajām rindām jau bija rodami stāsti par to, ka vajadzētu atgriezt sarkanbaltsarkano karogu. Taču, kamēr vieni tikai domāja par to, citi darija. 1988.gada 18.novembrī agri no rīta sarkanbaltsarkanais karogs, ko uzvilka četri puīši no 9.klases (Elvijs Mačs, Valdis Olekšs, Ilmārs Medinieks un Ēriks Orlovs), jau lepni plīvoja virs Balvu 1.vidusskolas. “Nebijām jau mēs nekādi revolucionāri. Paši daudz ko nezinājām, skolā neko nemācīja. Bija tik vien tas, ko stāstīja Helsinku grupā,” apliecina viens no šī vēsturiskā notikuma dalībniekiem, balvenietis, mākslinieks ILMĀRS MEDINIEKS.

Ilmārs atminas, ka 80.gadu beigas jau bija pārmaiņu laiks, un šis pārmaiņu virsma gaisā visā sabiedrībā. Balvos izveidojās Latviešu Tautas frontes grupa, bija nodibināta grupa “Helsinki '86”, kura, nedaudz paslepus un īpaši neafišējoties, baznīcas teritorijā rīkoja dažādus pasākumus. “Kaut kas mūs tur vadīja jaunajā dzīvē. Bijām jauni, degsmes pilni, braucām meklēt padomju armijas upuru apbedījumu vietas, meklējām Latvijas armijas karavīru apbedījumus, gājām pa mājām un aptaujājām cilvēkus. Notika diezgan aktīva darbība. Pieļāuju, ka tas arī pamudināja un iedvesmoja idejai par Latvijas karogu uzvilšanu virs skolas. Noteikti *nostrādāja* arī mūsu jaunības maksimālisms...” teic I.Medinieks. Viņš apliecina, ka jebkurā sistēmā un pasaules kārtībā cilvēku vada bailes, taču tajā brīdī lielās bailes jau bija zudušas, tāpēc jaunieši varēja justies daudz maz droši.

Slepenajā plānā iesaistīja arī vecmāmiņu

Ideja par to, ka virs skolas jāplīvo sarkanbaltsarkanajam karogam, bija skaidra, taču ne mazāk svarīgs jautājums bija, kā tikt pie karoga. Pie viena no četrtnes klasesbiedriem – Ērika Orlova – dzīvoja viņa vecmāmiņa. Tieši viņa bija tā, ar kuru jaunieši nolēma pakonsultēties, jo Ērika vecmāmiņa jau bija pieredzējusi Latvijas laikos un varēja kaut ko pastāstīt par karogu. Turklāt viņai mājās bija arī šujmašīna. “Tā ar Ērika vecmāmiņas palīdzību tapa Latvijas sarkanbaltsarkanais karogs. Tas viss notika pilnīgā slepenībā no visiem citiem, pat neviens no mūsu vecākiem neko nezināja,” atminas Ilmārs.

Lai realizētu savu nedaudz pārdrošo plānu, vajadzēja pienācīgi sagatavoties. Būdami Balvu 1.vidusskolas skolnieki, jaunieši iepriekš izpētīja situāciju – bija zināmas visas pieejas un

Ņēma un izdarīja! Visi fotogrāfijā redzami jaunieši (no kreisās – jau aizsaulē aizgājušais Valdis Olekšs, Guntis Punāns, Ilmārs Medinieks, Elvijs Mačs, Ēriks Orlovs, Egons Sīlis) bija grupas “Helsinki '86” dalībnieki, taču vēsturiskajā notikumā – sarkanbaltsarkanā karoga pacelšanā virs toreizējās Balvu 1.vidusskolas, piedalījās četri.

uziešanas uz skolas jumta vietas. Atlika tikai izdarīt iecerēto. 18.novembra ļoti agrā rītā, kad ārā vēl valdīja tumsa, četrtnes devās uz skolu. Viens kāpa augšā uz jumta, cits stāvēja maliņā un vaktēja – katram bija iedalīts savs pienākums. Un drīz vien pie zibensnovēdēja lepni plīvoja sarkanbaltsarkanais Latvijas karogs! Ilmārs Medinieks teic, ka to sajūtu atcerēsies visu mūžu. “Adrenalīns bija labs. Kad plānojām karoga pacelšanu, protams, rēķinājāmies, ka kaut kas par to būs. Bet tas bija laiks, kad vecā padomju sistēma pamazām sāka *atlaist*, jau tuvojās pārmaiņas un bija iestājusies zināma veida bezspēcība. Pa nakts tumsu aizgājām uz skolu, izdarījām, kas jādara, un no rīta, kā visi citi skolnieki, gājām uz skolu,” stāsta viens no vēsturiskā notikuma dalībniekiem.

Neko neslēpa, pieteicās paši

Skolā darbojās radioapziņošana, ko parasti ieslēdza īpašos gadījumos. Ilmārs atminas, ka 18.novembra rītā četrtnes uz skolu devās ar nelielu satraukumu, bet, kad pa radio izskanēja paziņojums, ka visiem jāierodas aktu zālē, uzreiz bija skaidrs, kam par godu sanāksana. Protams, skolas līnijā visiem pastāstīja par notikušo faktu un to pasniedza kā nesmuku gadījumu, kas noticis. Pie reizes paaicināja vainīgos iziet priekšā un, tā teikt, pašiem labprātīgi atzities. Ilmārs atminas: “Protams, neko

neslēpām un iznācām. Bija brīdis, kad mūs gribēja kaunināt un vainot, bet visos jau tā sajūta, ko jutām mēs, toreiz bija iekšā. Atceros, ka gan klasesbiedri, gan pārējie skolēni tā kā nostājās mūsu pusē, tādēļ nebija ko sodīt – bija jaušama vienotība.”

Protams, tādā gadījumā kā šis, skolas vadībai bija jārikojas pēc vispārpieņemtām vadlīnijām, tādēļ ķēdes reakcija, protams, sekoja. Puišus izsauca pie skolas direktora, pēc tam – arī pie rajona vadības, – viņi pabija visos galvenajos kabinetos. Saprota, ka katram savā amatā bija attiecīgi jāreaģē un kaut kas jāzieda, bet tas viss bija ķeksīša pēc. Ilmārs neslēp, – jau tajā laikā bija pārlicība, ka drīz pienāks diena, kad Latvija kļūs neatkarīga: “Visi gaidīja, bet kādam bija jāspēr pirmais solis, un mēs šo pirmo maziņu solīti izdarījām. Tas nebija patriotisms, jo bijām dzimuši un uzauguši citā valstī – PSRS, laikam tā tomēr bija asinsbalss, savā ziņā arī nacionālās piederības izpausme. Kad skolēnus izsauca skolas zālē apspriest šo notikumu, vadība saprata, ka visi nostājās mūsu pusē. Tika pieņemts lēmums šo pašu mūsu sagādāto karogu pusdienlaikā svinīgi pārvilkt par jaunu. Līdz ar to skolai karogs tika ātrāk nekā pilsētai.”

Tās pašas dienas vakarā – 1988.gada 18.novembrī – Balvi piedzīvoja vēl viena Latvijas karoga uzvilšanu mastā. Šoreiz tas plīvoja virs Balvu kultūras nama. Un tas bija sākums kaut kam jaunam...

* Turpinājums 12.lpp.

Sagatavoja S.Karavoičika

Viļakas pārvaldes komandai – zelts profesionālajā klasē!

Aizvadītas starptautiskās kinologu biatlona sacensības

Valsts robežsardzes Viļakas pārvaldi pārstāvēja virsseržants **Kaspars Pakalnis**, virsseržants **Jānis Circens**, seržante **Sabine Viļuma** un virsniekvietnieks **Egils Ločmelis**

24.augustā Valsts robežsardzes koledžas Profesionālās un taktiskās apmācības centra mācību poligonā "Janapole" Rēzeknē notika XVI Starptautiskās kinologu biatlona sacensības "LATVIJA 2024".

Sporta pasākumā piedalījās kopumā 51 dalībnieks, tajā skaitā 27 tiesībsargājošo iestāžu pārstāvji un 24 civiliedzīvotāji – Valsts robežsardzes teritoriālo pārvalžu, Ieslodzījuma vietu pārvaldes, Valsts policijas, Valsts ieņēmumu dienesta Muitas pārvaldes, Moldovas un Lietuvas tiesībsargājošo iestāžu kinologi ar dienesta suņiem "Profesionālajā klasē A" un "Profesionālajā klasē B", kā arī civilie kinologi no Latvijas un Lietuvas "Tautas klasē A" un "Tautas klasē B". "Galvenie sacensību mērķi bija kinologu profesionālās meistarības celšana, labāko Latvijas un citu valstu tiesībsargājošo iestāžu kinologu un dienesta suņu komandu noteikšana, un praktiskās pieredzes

apmaiņa starp dažādu iestāžu kinologiem. Dalībnieki sacentās deviņu kilometru garā distancē, kurā bija iekļauts skrējienis un uzdevumu izpilde pa jauktu apvidu, pārvarot dubļainu grāvi un citus šķēršļus. Distancē bija arī uzdevumi, kad sunim vajadzēja atvairīt figuranta uzbrukumu, vai arī tas jānotver. Tāpat dalībnieki piedalījās šaušanas uzdevumā, šaujot mērķi no 20 metru attāluma ar dienesta pistoli," stāsta Valsts robežsardzes koledžas pārstāve LAURA PURIŅA.

Teicamu sniegumu parādīja Valsts robežsardzes Viļakas pārvaldes robežsargi, kuri guva augstus panākumus gan individuāli, gan arī komandu vērtējumā. Tā individuālajā vērtējumā "Profesionālajā klasē A" vīriešu konkurencē 1.vietu izcīnīja Viļakas pārvaldes robežsargs virsseržants JĀNIS CIRCENS ar dienesta suni "Gans". Turklāt šajā pašā klasē komandu vērtējumā 1.vietu un zelta medaļas arī izcīnīja neviens cits kā Viļakas pārvaldes komanda, aiz sevis, 2.vietā, atstājot gan

Ludzas pārvaldi, gan arī Lietuvas Republikas Valsts robežsardzes dienesta kinologu komandu, kas kāpa uz goda pjedestāla trešā augstākā pakāpiena.

Mūspuses robežsargiem lieliski panākumi arī citās sacensību klasēs. Individuālajā vērtējumā "Profesionālajā klasē B" sievietu konkurencē 3.vietu ieguva SABĪNE VIĻUMA ar dienesta suni "Jaffy Robežas sargs". Savukārt individuālajā vērtējumā vīriešu konkurencē "Tautas klasē A" par uzvarētāju kļuva Balvu novada iedzīvotājs DAINIS RAZMINOVIČS ar suni "Taigers", pārspējot gan 2.vietas ieguvēju Gunti Stankeviču ar suni "Uran", gan arī Ēriku Steļmakovu, kurš ar četrkājaino draugu "Nika" izcīnīja 3.vietu.

Jāpiebilst, ka šajās sacensībās startēja ne tikai pieaugušie, bet arī jaunākā paaudze. Bērnu (līdz 12 gadu vecumam) konkurencē uzvarēja Katrīna Vībāne ar suni "Kūpers", bet no 13 līdz 17 gadu vecumam – Sandija Stankeviča ar suni "Grom".

Foto – Valsts robežsardzes koledža

Uzvara! Attēlā – Viļakas pārvaldes robežsargi K.Pakalnis (no labās puses) un Jānis Circens ar izcīnīto uzvarētāju kausu "Profesionālajā klasē A" komandu vērtējumā.

Foto – Valsts robežsardzes koledža

Ar suni "Taigers". Attēlā – Balvu novada iedzīvotājs Dainis Razminovičs, kurš palika nepārspēts individuālajā vērtējumā vīriešu konkurencē "Tautas klasē A".

Foto – Valsts robežsardzes koledža

Dubļi nebaida! Sacensību dalībniekiem kopā ar saviem suņiem distancē bija jāveic arī pietiekami dubļains posms. Rezultātā kinologi ne tikai vēl vairāk pilnveidoja savas profesionālās iemaņas, bet fotogrāfiem sniedza arī iespēju iemūžināt lieliskus fotomirkļus.

Foto – Valsts robežsardzes koledža

Vai mērķi trāpīts? Robežsargiem, tajā skaitā kinologiem, ļoti būtiska ir arī prasme apieties ar dienesta ieroci.

Cietušais – arī Ziemeļlatgalē

Turpina izkrāpt tūkstošiem eiro

Valsts policija informē, ka dažādu dienu laikā krāpnieki no iedzīvotājiem Latgalē izkrāpuši vairākus tūkstošus eiro, uzdodoties gan par policijas darbiniekiem, gan arī stāstot par it kā notikušiem ceļu satiksmes negadījumiem vai, lūdzot finansiālu palīdzību veselības jautājumu risināšanā. Lielākoties aprāptie cilvēki ir seniori.

Piemēram, Valsts policijas Dienvidlatgales iecirknī reģistrēti notikumi, ka vairāki iedzīvotāji saņēmuši zvanus no krāpniekiem par viņu radniekiem (meitu vai dēlu), kuri iesaistīti ceļu satiksmes negadījumā, kā dēļ nepieciešams finansiāls atbalsts, lai apmaksātu rehabilitāciju vai izvairītos no atbildības. Pārsvārā krāpnieki zvina cietušajiem un lūdz nenolikt klausuli, tikmēr noziedznieku kurjeri klātienē ierodas pie cietušajiem dzīvesvietā, lai saņemtu naudu. Turklāt vairākos gadījumos

cietušie paši snieguši informāciju par savu dzīvesvietu. Tā 26.augustā Daugavpilī pie kāda 1929.gadā dzimuša vīrieša ieradās nezināmi vīrieši, kuri stādījās priekšā kā Valsts policijas darbinieki. Cietušajam paziņoja, ka cietis viņa tuvinieks un nepieciešami naudas līdzekļi. Kopumā no cietušā izkrāpti 10 000 eiro. Savukārt citā gadījumā sievietei piezvanīja nezināma persona, kura uzdevās par cietušās meitu. Krāpniece pateica, ka izraisījusi ceļu satiksmes negadījumu, lūdza 7000 eiro skaidrā naudā. Cietusi sievietei naudas summu iedevusi nezināmam vīrietim.

Vēl vienu krāpniecības gadījumu fiksējušas arī Ziemeļlatgales iecirkņa amatpersonas. Protī, kādai 1938.gadā dzimušai sievietei sociālajā tīklā "Facebook" uzrakstīja nezināms vīrietis, kurš sarakstes laikā ieguva sievietes uzticību. Vīrietis lūdza cietušo pārskatīt naudas līdzekļus, jo radušās veselības problēmas un

Aicinām iedzīvotājus būt modriem un, saņemot aizdomīgus telefonzvanus, tos nekavējoties pārtraukt! Nedz Valsts policijas, nedz arī citu tiesībsargājošo iestāžu darbinieki nekad nezvanīs, lai prasītu naudu vai piekļuves kodus jūsu banku kontiem! Esiet vērīgi un brīdiniet vecāka gadagājuma līdzcilvēkus par šādām krāpšanām!

Valsts policija

nepieciešama materiāla palīdzība. Cietusi sieviete izdarīja divus naudas pārskaitījumus, pēc kā vīrietis pārtrauca saraksti. Rezultātā no cietušās izkrāpti 1060 eiro. Saistībā ar šo un arī citiem tamlīdzīgiem gadījumiem uzsākti kriminālprocesi pēc Krimināllikuma 177.panta 1.daļas – par svešas mantas vai tiesību uz šādu mantu iegūšanu, ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos, vai to darot ar viltu. Par šāda nozieguma pastrādāšanu paredzēta brīvības atņemšana uz laiku līdz trīs gadiem vai īslaicīga brīvības atņemšana, vai probācijas uzraudzība, vai sabiedriskais darbs, vai naudas sods.

Lappusi sagatavoja A.Ločmelis

Dievkalpojumi septembrī

KATOĻU DRAUDZĒS

Balvos – 1.septembrī – parastā liturģiskā laikposma XXII svētdiena, Sv.Mise plkst. 8.00 un Sv.Mise plkst. 12.00 (Jēzus Sirds dievkalpojums, beigās svētība skolniekiem, vecākiem, pedagogiem, jauno mācību gadu iesākot); 8.septembrī – parastā liturģiskā laikposma XXIII svētdiena, Sv.Mise plkst. 8.00 un plkst. 12.00; 15.septembrī – parastā liturģiskā laikposma XXIV svētdiena, Sv.Mise plkst. 8.00 un plkst. 12.00; 22.septembrī – parastā liturģiskā laikposma XXVsvētdiena, Sv.Mise plkst. 8.00 un plkst. 12.00; 29.septembrī – parastā liturģiskā laikposma XXVI svētdiena, Sv.Mise plkst. 8.00 un plkst. 12.00.

Balvu pansionātā – 6.septembrī – Sv. Mise plkst. 11.00.

Bēržos – 1.septembrī – mēneša I svētdiena. Zinību diena. Svētība skolēniem, skolotājiem un vecākiem, uzsākot jauno mācību gadu plkst. 9.30; 8.septembrī plkst. 10.00; 15.septembrī plkst. 9.30; 22.septembrī plkst. 10.00 (pēc dievkalpojuma garīgās mūzikas koncerts); 29.septembrī plkst. 10.00.

Augustovā – 1.septembrī – mēneša I svētdiena. Zinību diena. Svētība skolēniem, skolotājiem un vecākiem, uzsākot jauno mācību gadu plkst. 12.00; 15.septembrī pulksten 11.00 Augustovas Svētās Elizabetes Romas katoļu baznīcā Draudzes svētki – Svētā Franciska stigmātu diena. Pirms Mises plkst. 11.00 koncerts, ar garīgo un laicīgo repertuāru uzstāsies Kristīne Lazdāne no Preiļiem (ieeja: ziedojums. Pēc Mises svētku procesija).

Rugājos – 1.septembrī – mēneša I svētdiena. Zinību diena. Svētība skolēniem, skolotājiem un vecākiem, uzsākot jauno mācību gadu plkst.14.00; 15.septembrī plkst.14.00.

Krišjānos – 8.septembrī plkst. 13.00.

Skujetniekos – 7.septembrī plkst. 12.00.

Šķilbēnos – 1.septembrī – mēneša pirmā svētdiena. Pusstundu pirms Sv. Mises Jēzus Sirds dievkalpojums. Lūgšimies par skolām, skolotājiem un skolēniem plkst. 10.00; 8.septembrī plkst. 10.00; 14.septembrī – Svētā Krusta Paaugstināšana plkst. 13.30; 15.septembrī – Šķilbēnu draudzes svētki, Vissv. Jaunava, Sāpju Māte. Iespēja saņemt pilnas atlaidas plkst. 10.00; 22.septembrī plkst. 10.00; 22.septembrī plkst. 10.00.

Baltinavā – 1.septembrī – mēneša pirmā svētdiena. Pusstundu pirms Sv. Mises Jēzus Sirds dievkalpojums. Lūgšimies par skolām, skolotājiem un skolēniem plkst. 12.00; 8.septembrī plkst. 12.00; 14.septembrī – Svētā Krusta Paaugstināšana plkst. 15.00; 8.septembrī plkst. 12.00; 22.septembrī plkst. 12.00; 22.septembrī plkst. 12.00.

Tilzā – 1.septembrī – mēneša pirmā svētdiena. Pusstundu pirms Sv. Mises Jēzus Sirds dievkalpojums. Lūgšimies par skolām, skolotājiem un skolēniem plkst. 14.30; 8.septembrī plkst. 14.30; 15.septembrī plkst. 14.30; 22.septembrī plkst. 14.30; 22.septembrī plkst. 14.30.

Kupravā – 1.septembrī plkst. 14.00; 15.septembrī plkst. 14.00.

Liepnā – 8.septembrī plkst. 14.00; 22.septembrī plkst. 14.00.

Viļakā – 1.septembrī – liturģiskā laika XXI svētdiena, Sv.Mise, svētība bērniem jauniešiem un pedagogiem plkst. 11.00; 8.septembrī – liturģiskā laikposma XXII svētdiena, Sv.Mise plkst. 11.00; 15.septembrī – liturģiskā laikposma XXIII svētdiena, Sv.Mise plkst. 11.00; 22.septembrī – Sv.Mateja svētki, procesija, ražas svētki un svētība lauku labumiem, Sv.Mise plkst. 11.00; 29.septembrī – liturģiskā laikposma XXV svētdiena, Sv. Mise plkst. 11.00.

LUTERISKAJĀS DRAUDZĒS

Balvos – 1.septembrī – jaunā mācību gada sākuma dievkalpojums plkst. 10.00; 8.septembrī – svētdienas dievkalpojums (bez Dievgalda) plkst.10.00; 15.septembrī – svētdienas dievkalpojums plkst. 10.00; 22.septembrī – svētdienas dievkalpojums (bez Dievgalda) plkst. 10.00; 29.septembrī – svētdienas dievkalpojums plkst. 10.00.

Tilzā – 8.septembrī – svētdienas dievkalpojums plkst. 15.00; 29.septembrī – Pļaujas svētku dievkalpojums plkst. 13.00.

Viļakā – 8.septembrī – svētdienas dievkalpojums plkst. 12.00; 29.septembrī – svētdienas dievkalpojums plkst. 16.00.

Kārsavā – 15.septembrī – Dievnama 85 gadu jubilejas dievkalpojums plkst. 13.00.

Salidojums Eglaines pamatskolā

Uzņem vanadzēnu rindās

Aija Socka

Aizvadītajā nedēļā Eglaines pamatskolā notika 21.vanadzēnu salidojums, kurā organizācijas rindas papildināja deviņi jauni vanadzēni.

Salidojuma atklāšanas pasākumā, uzrunājot 26 salidojuma dalībniekus un citus klātesošos, vanadzēnu vadītāja Anita Stalidzāne uzsvēra, ka vanadzēni mīl Latviju. Laikam Dieviņš arī to zina un jūt, tāpēc salidojuma pirmajā dienā spoži spīdēja saule. Skolotāja iedevza trīs sveces, kas ievietotas auseklišu formas svečturos, aicinot padomāt, ko tās simboliski nozīmē. Un, apstiprinot jauniešu versiju par zvaigznēm Brīvības pieminekli, piebilda, ka sveces ir kā trīs uguntiņas, lai Latgales cilvēki nejostos vientuļi, bet būtu vienoti. Ar klusuma brīdi A.Stalidzāne aicināja pieminēt mūžībā aizgājušos skolotājus Juri Vaskinoviču un Arvīdu Šneperu, kuri savulaik šajā pusē dibinājuši vanadzēnu kopas. Tradicionāli salidojumā aicināja ciemiņus un vecākos vanadzēnus iedegt sveču liesmiņas Latvijai par godu svečturī, kas atceļojis no ārzemju latviešiem, jo, kā atgādināja vanadzēnu vadītāja, uguns attīra, stiprina un nomierina.

Salidojuma atklāšanas pasākumā uzrunas teica Daugavas Vanagu Centrālās valdes priekšsēdis Aivars Sinka un Daugavas Vanagu Latvijā Rēzeknes nodaļas vadītājs, vanadzēnu kustības vadītājs Latvijā Gunārs Spodris. "Piedzimu un uzaugu Anglijā, jau ceturto gadu dzīvoju Latvijā. Esmu priecīgs un laimīgs. Esmu laimīgs arī par to, ka otru reizi esmu kopā ar jums salidojumā. Sirsnīgs paldies!" atzina A.Sinka, atklājot, ka trimdā vecāki ar bērniem lielākoties runāja latviski, ka

viņam ir trīs meitas, kuras piedzima Anglijā. Tā kā sieva ir angliete, viņš ar meitām runā tikai latviski, savukārt sieva – tikai angliiski. "Runājiet latviski vai latgaliski! Latviešu un latgaliešu valoda pieder tikai jums, nevienam citam pasaulē," aicināja A.Sinka. Savukārt G.Spodris, kurš dzimis Rīgā, bet lielāko dzīves daļu pavadījis ārzemēs, pirms 17 gadiem atgriezās Latvijā un ir devis milzīgu ieguldījumu, lai vanadzēni varētu braukt ekskursijās un piedalīties citās aktivitātēs. Viņš uzsvēra, ka ir liels prieks būt kopā ar klātesošajiem, novēlēja brīnišķīgu salidojumu, veiksmi visās aktivitātēs, kas būs nākamajās dienās. G.Spodris arī paskaidroja, kas ir viņa pārstāvētās organizācijas mērķi, piebilstot, ka svarīgi izvirzīt arī individuālus mērķus. Jauniešus viņš mudināja aktīvi darboties, lai sasniegtu labus rezultātus sportā, iegūtu profesiju un amatu: "Vienmēr vajag būt mērķim. No Lendžu pagasta, kur dzīvoju, piemēram, viena meitene no vanadzēniem, savulaik, esot jūsu vecumā, nodomāja, ka viņas mērķis ir būt vienai no labākajām skrējējām pasaulē. Un viņa – Gunta Vaičule – piedalījās Parīzes Olimpiskajās spēlēs. Vienmēr var sasniegt to, ko vēlas. Ja vien ir mērķis un strādā pie tā. Veiksmi, prieku un aktīvu dalību visās aktivitātēs, nepalieciet malā!"

Salidojuma dienās tradicionāli notika sporta aktivitātes, vanadzēni paši gatavoja launagu, darbojās komandās un individuāli, apmeklēja Balvu Novada muzeju, kur nodarbību pamattēma bija par ģenerāli Valdi Matīsu, piedalījās radošajās darbnīcās, apliecinot izdomu un pirkstu veiklību, kā arī darbojās citās aktivitātēs, piemēram, apmeklēja Rakstiņu parku Bērzpilī.

Foto - A.Socka

Dod solījumu. Vanadzēnu kandidāti svinīgo solījumu iesāka ar vārdiem: "Stājoties Daugavas Vanagu organizācijas vanadzēnu rindās, svinīgi apsolos pildīt visus uzdevumus..." Vanadzēnu vadītāja atzina, ka sabiedrība kopumā kļuvusi neieciētīgāka un nenovērtīgāka. Viņa aicināja jauniešus stiprināt labās īpašības un būt iejūtīgiem citam pret citu.

Foto - A.Socka

Gunārs Spodris. "Jaunatne ir Daugavas Vanagu nākotne," uzsvēra pasākuma viesis.

Aivars Sinka. Stāstot par Pasaules latviešu organizācijas "Daugavas Vanagi" rašanos, viņš skaidroja notikumus, kas skāra latviešus Otrajā

pasaules karā, minot, ka tautieši bija iesaistīti vienā vai otrā frontes pusē. Kad karš beidzās, tūkstoši karavīru, kā atzina A.Sinka, bija gūstekņu nometnēs, kur viņi nolēma dibināt organizāciju, kurā cits citam palīdz – Daugavas Vanagus. "No pēckara bēgļu nometnēm latvieši izceļoja uz dažādām valstīm. Daugavas Vanagi izplatījās pa visu pasauli un atnāca atpakaļ uz Latviju," viņš atzina.

Foto - A.Socka

Foto - no personīgā arhīva

Darbojas komandā. Vanadzēni, iegūstot zināšanas un jaunas iemaņas, salidojumā mācījās arī sadarboties, kas ir svarīgi ikvienā komandā. Tradicionāli notika arī diskotēka un katru rītu – rītarosme.

